

HALVE-FINALE

Bobby Mitchell

Beethoven: vanaf de eerste noot neemt hij je mee in zijn muzikale wereld, zijn dialoog met de componist. Het is zo natuurlijk gespeeld, zo sprankelend en fris; maar tegelijkertijd vol betekenis, met een prachtige klankbeheersing en muzikale diepte. De sonate is een reis en je hebt als luisteraar het gevoel dat je geen moment mag missen. Kortom, Bobby is een fantastische muzikale persoonlijkheid. Enig minpuntje: een soms wat overheersende linkerhand.

Liszt: "Vallee d'Obermann" begint mooi maar de opbouw komt langzaam op gang en eigenlijk voelt het hele stuk niet "romantisch" genoeg. Hij speelt met een groot harmonisch gevoel, maar heeft naar mijn mening te weinig aandacht voor het grote gebaar, de eindeloze lijnen en lange adem die zo kenmerkend zijn voor Liszt. "Valse oubliée" klinkt heel dun en klassicistisch, en mist humor. Heeft veel oog voor details, en daardoor wordt zijn spel soms wat fragmentarisch, in beide stukken van Liszt.

Wagner-Liszt speelt hij heel mooi, maar het stuk is mist alweer passie en vooral tragiek; het accent ligt naar mijn smaak teveel op de mooie melodieën. De opbouw van het stuk lijkt ook iets te missen: het lange fortissimo hoogtepunt komt te snel en eindigt te abrupt.

Maurice van Schoonhoven

Beethoven: begint heel mooi, maar in de overgang naar het Allegro overtuigt hij niet, ook technisch gesproken (in de beroemde snelle tertzen) laat hij steken vallen. Het tempo is niet stabiel, een beetje te gehaast. Het tweede deel is mooi van klank maar ook weer te snel; het wereld staat niet genoeg stil door de afwezigheid van de geliefde. Het laatste deel klinkt weer erg gehaast en daardoor technisch ook slordig, er zijn teveel temposchommelingen. Helaas komt de brilte ten koste van de helderheid. Wat rest is een nervositeit die teveel overheerst. Schubert: het eerste deel begint heel mooi en lyrisch, de thematiek is helder en hij heeft een goede afwisseling van cantabile en fluisterzachte passages. Het eerste deel overtuigt mij wel: het wordt nergens te luid of onbeheerst. Kanttekening: misschien zouden er meer dynamische verschillen kunnen zijn. Het tweede deel heeft een mooie sfeer en klinkt heel intiem; er is een beetje te weinig bovenstem (eerste viool in een heel strijkkwartet-achtige setting) in het hoofdthema. Het tweede thema in mineur klinkt eenzaam en triest, maar soms is de klank te dun en hoewel mooi, toch niet warm genoeg. De begeleiding is soms zo zacht, dat het niet te horen is. Het derde deel stelt een beetje teleur qua helderheid en beheersing, al klinken verschillende thema's sprankelend en mooi opgebouwd. Vooral de zachte gedeeltes overtuigen.

Liszt: heel goede sfeer in het begin ("een Spaanse toreador maakt zijn opkomst in de arena..."), al vind ik sommige accenten vreemd. De tweede helft begint ongelooflijk snel, waardoor sommige passages verloren gaan en ontaardt in een vuurwerk van overdonderende oktaven, die gezien het tempo dat alsmaar sneller wordt, zeer indrukwekkend zijn. Op het eind gaat het net goed, maar het overtuigt niet helemaal. Jammer, omdat hij zeker enorme technische potentie heeft, maar maakt het zichzelf een beetje onmogelijk door de veel te snelle tempi. Iets in de trant van "Prestissimo impossibile"....

Claudio Constantini

Beethoven: het eerste deel gaat erg snel voorbij en mist poëtische kracht. De overgang naar het 2de deel is te abrupt; dit deel is ritmisch te zwak, alhoewel hij dit met krachtige akkoorden probeert te compenseren. Het accent ligt teveel op de zware tellen (akkoorden), waardoor de melodie onderbelicht blijft en de beweging recht toe recht aan wordt, met een paar missers tot gevolg. Het laatste deel klinkt te “gewoon”, mist magie en verwondering, maar wordt verder wel mooi en verzorgd gespeeld. \

Chopin: het lijkt alsof hij geen kracht heeft en een beetje ziek is. Speelt eigenlijk heel ongeïnspireerd vandaag, hoewel hij een heel serieuze pianist lijkt. De toon is steeds dezelfde ook. Het einde wordt een beetje afgerafeld.

Brahms: thema goed en mooi in stijl gespeeld; in de eerste variatie heeft hij een erg lichte aanslag, waardoor de kleine nootjes bijna uit de bocht vliegen. De zachte variaties (bv. in mineur) hebben steevast een te dunne klank. Sommige anderen klinken zo geordend, dat de onderliggende onrust verloren raakt. Het is helaas allemaal een beetje kleurloos: hij speelt zonder passie en overgave, en doet eigenlijk alsmaar te weinig. Het ritme klopt ook soms niet; zou hij steeds *una corda* spelen? In het hoogtepunt voor de fuga maakt hij eindelijk meer klank; in de fuga laat hij vooral het thema horen, en weinig tegenstemmen.

Daniel van der Hoeven

Beethoven: speelt erg goed, ritmisch sterk en zijn opvatting van het stuk is overtuigend. Het Allegro begint een beetje te snel, maar vanaf het tweede thema zit hij in het juiste tempo. De coda is overtuigend en krachtig. Het 2de deel begint mooi, de melodie stroomt continu en de begeleidingsfiguurtjes zijn immer aanwezig zonder te overheersen. Het laatste deel heeft een vlot tempo, lijkt erg snel maar wordt wel waargemaakt; alles klinkt helder, zij het wel dat sommige dingen af en toe wat meer tijd nodig hebben. De fortissimo's zijn aan de harde kant. Brahms: het 1ste deel klinkt een beetje log en soms te luid. Maar wordt erg gepassioneerd en doorleefd gespeeld: hij lijkt in de huid van Brahms te kruipen als “angry young man”. Het 2de deel begint mooi zangerig; het vervolg is nogal geagiteerd maar overtuigt wel. Het Scherzo is sterk, het trio een beetje te vertikaal, maar de reprise klinkt heel goed. Het laatste deel vind ik een beetje te zwaar, vooral in de dansante passages. In het geheel vind ik dat hij een heel goed overzicht heeft en met overtuiging speelt, al zou het soms wat minder luid kunnen en met meer flexibiliteit in de klankvorming.

\